

покойни Филаретова, е твърде важенъ не само за срѣднѣо-българската писменостъ, но и за нашата история, ако рѣкописътъ и да е изгнилъ доволно значително. Тоя памѣтникъ, както са види, принадлежи на XIV столѣтие и има слѣдующето заглавие: Прологъ събраниу святыхъ въсѣго лѣта отъ гдѣже и къждо изыде, и гдѣ родися, и кыми лѣты, или рады мжчешіа, или пощеніа дѣлѣ, како коиждо вънець прижлъ есть.“ На 31-то листо стои: „Въ тѣжде день (12. Септемврия) успѣние святаго и праведнаго Михаила воина.“ Часть отъ това житие, което е важно въ много отношения, е помѣстено въ съчиненията на А. Гилфердинга, отъ дѣто ние и заимствуваме слѣдующите рѣдове. Правописанието на тоя памѣтникъ е срѣдно-българско.

. . . бѣше въ мѣстѣ томъ езеро велико. и схождаше человекы и скоты. видѣвъ же ракъ его дымъ при езерѣ. и приѣм на скорѣ гасити и иде тамо идеже бѣше дымъ исхода и окрѣте дѣвницъ сѣдѣшъ. и начавъ ракъ шнь въпрашати дѣвницъ. она же сказа емоу о змии том. оному же на нх възвращающу. и възнимающу ксѣды еж. прикадишася гасити господина его. и принесе гасити къ ракоу кожню миханлоу. и възпроси его почто оумоудѣль еси и прикадишася гасити. он же оповѣда емоу възсѣ гаже слыша отъ дѣвницъ. ракъ же кожн миханль си слышавъ. и понзди въ свож ракъ нти съ нимъ. они же не възходѣшъ. блажены же помолнвса. и сътвори знаменіе честнаго креста на лиці своемъ. и възсѣде на конь свои. и поемъ раба своего колшааго и дошедше надъ езеро идеже бѣше дѣвница и възпроси ѿ всемъ. и како пришла еси само